

Tom Puss – Landet Haallt (Episod 80, 3397–3448)

80 episoden, 52 strippar, publicerat i DN 1958-12-12—1959-02-14 och 1992-05-20—1992-07-22

Det var en afton om våren. Månen sken klar och Bumble umgicks med oklara resdrömmar.

— Jag har en underlig känsla... sade han. Ibland vet jag vad det är, men ibland... Om du förstår hur jag menar.

— Värlluften lockar till äventyr, sade Tom Puss förstående.

— Ack ja, suckade Bumble. En färd till en lugn och fridfull semesterort...

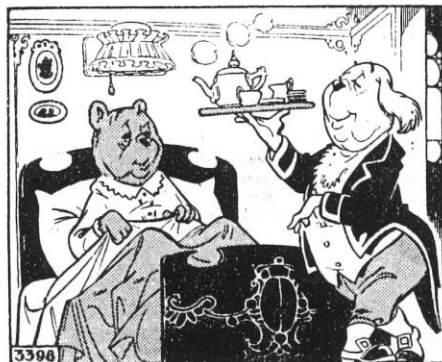
— Sådana platser kryllar av turister så här års, invände Tom Puss. Hellre då någon okänd ort!

— ...där man kan ligga under ett blommande päronträd, fortsatte Bumble, och drömma till lärkornas sång som kvittrar bland äppelblommorna.

— Lärkor flyger när de sjunger, rättade Tom Puss, och päronträd...

— Den rätta sortens semester för en gentleman i min ställning, fortsatte Bumble som bara ville höra sig själv. Jag måste fundera allvarligt på saken!

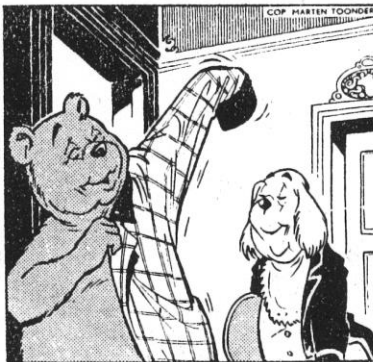
— Tänk bara inte för länge, rådde Tom Puss och vinkade adjö.

— Har ni sovit gott, herr Oliver? frågade betjänten Josef nästa morgon.

— Uh? sade slotsherren sömnrucket. Nej, Josef, jag drömde något konstigt. En mycket konstig dröm om ni förstår hur jag menar.

— Det var tråkigt att höra, sade Josef. Då tillåter jag mig att rekom-

mendera en uppfriskande dusch om jag får vara så förmäten.

— Nej, Josef, sade Bumble, mig väntar viktigare värv! Jag måste ut och gräva i trädgården. Det finns något särskilt därnere, något som väntar på mig.

— En nedgrävd skatt, måhända? sade betjänten.

— Det är ingenting särskilt med skatter, invände Bumble. Nej, jag ska gräva upp en semester.

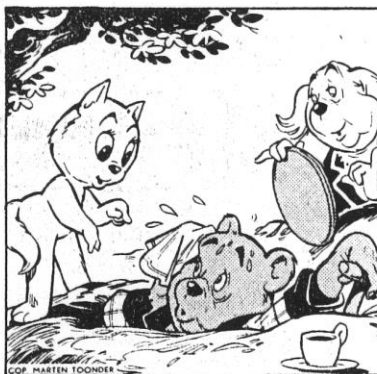
— Verkligen? sade Josef. Hm, drömmar kan vara bedrägliga, har jag hört.

— Inte den här, rättade Bumble. En gentleman av hög andlig resning drömmer inte om bedrägerier!

Hela dagen sjönk Bumble djupare och djupare i den grop han grävde åt sig själv. Josef stod tillreds bredvid med varma drycker och allmän uppmuntran, så när Tom Puss framåt kvällen anlände till platsen var det med ett frågande uttryck i ansiktet.

— Jag gräver, förklarade Bumble för att slippa svara på frågor om varför

han grävde. Jag letar efter en semester som jag drömde om!

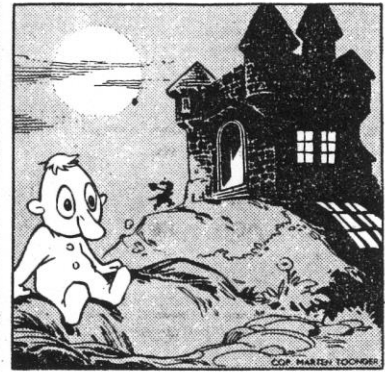
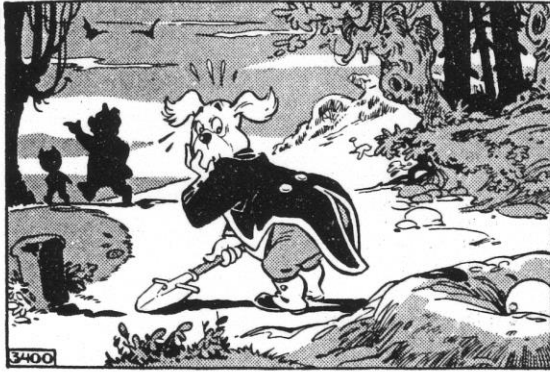
— Begravda semestrar, nonsens! sade Tom Puss. Det vore väl bättre om ni i stället gjorde upp konkreta resplaner.

— Ett utmärkt förslag om jag får vara så förmäten, instämde Josef.

Bumbles uppsyn mulnade när han studerade sina händers verk.

— Drömmar kan vara bedrägliga, mumlade han. Som jag trodde! Hur skulle det kunna finnas en semester i underjorden och vem skulle i så fall vilja åka på den? Fyll igen hålet, Josef! Tom Puss och jag måste gå in och gå igenom våra resplaner.

Josef morrade för sig själv medan han började fylla igen hålet som hans husbonde grävt i gräsmattan.

— Samma sak om och om igen, muttrade han. Vissa personers underliga påhitt ger mig ideligen en massa extraarbete om jag får vara så förmätn!

Kvällen var lugn och stilla men

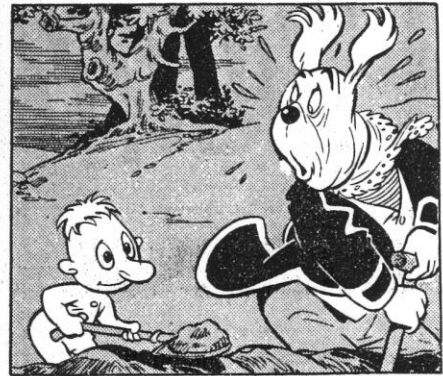
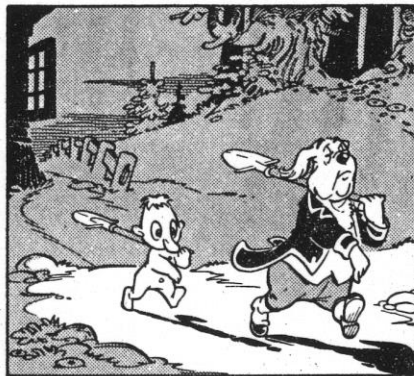
plötsligt kom ett kraftsande läte från någonstans i närheten och fick honom att hoppa till.

— Det... det låter som om det var någonting nere i hålet, mumlade han nervöst. Hm, jag antar att jag med gott samvete kan avsluta arbetet nu! I morgon är också en dag.

Då hördes en mjuk flämtning ur

gropen och Josef blev vettskrämd. En sekund stod han som fastfrusen, sedan flydde han i full panik upp mot slottet.

För en stund låg gropen tyst och livlös i månens sken men så — plupp! — hoppade någonting upp ur den. Det var en liten vit figur som satte sig på gropens kant och såg sig om med förvirrad uppsyn.

— Uff, flämtade Josef och tog stöd mot slottsmuren. För ett ögonblick trodde jag faktiskt att jag hörde någonting nere i herr Oliver's grop. Men vid närmare eftertanke lutar jag mer åt att det måste ha varit en hallucination framkallad av överanstängning. Jag måste gå tillbaka och

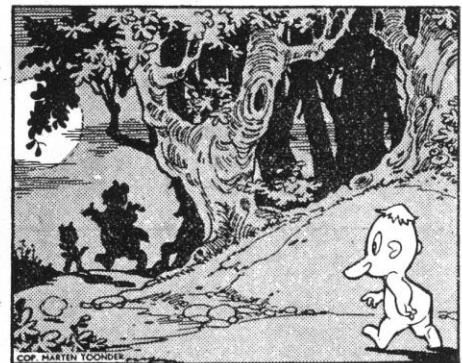
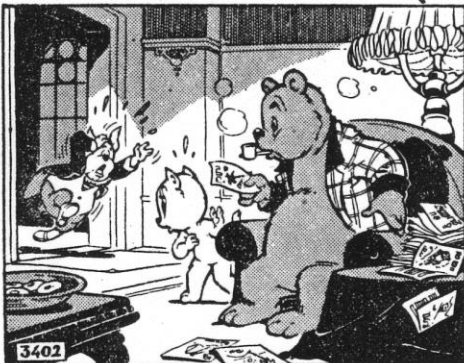
fylla igen hålet. Man bör inte svika sina plikter!

Därmed marscherade han beslutamt tillbaka till gropen.

— Det kan så lätt hända en olycka med sådana här ofyllda gropar i mörkret, förklarade han för den lilla

tystlåtna varelse som hjälpte honom med arbetet.

— Bara tänka sig, muttrade han, att jag var rädd för ett litet hål! Ett hål som dessutom bara är ett av herr Oliver's många infall. Hur skulle några semesterplaner kunna komma upp ur underjorden...

Hals över huvud kom Josef infarande i slottets vardagsrum där Bumble och Tom Puss uppehöll sig.

— Be... ber om ursäkt, herr Oliver, stammade han. Men det var någonting som kom upp ur ert hål om jag får vara så förmätn!

— Dumheter, fnös Bumble. Inte ett ord till om det där hålet! Även en gentleman kan begå misstag om ni

förstår hur jag menar. Fyllde ni igen det?

— Förvisso herr Oliver, sade den förvirrade betjänten. Med hjälp av en liten vit figur!

— Snällt av honom, sade Bumble och vände sig om för att försätta sitt samtal med Tom Puss. Men så blev han medveten om det svar han fått.

— En liten vit figur? upprepade han oförstående.

— Förvisso, herr Oliver, sade Josef. Synnerligen egenartat!

— Hm, sade Tom Puss. Bäst att vi går och ser efter.

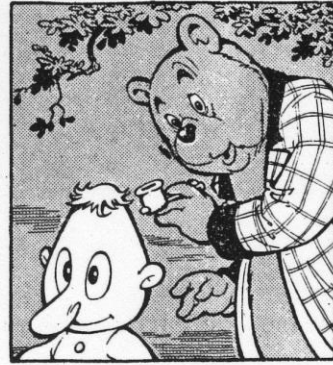
— Ja, instämde Bumble. För annars kan man tro att Josef börjar se spöken i mänljustet!

Bumble undersökte hålet som Josef fyllt igen och ruskade på huvudet.

— Precis som jag trodde, sade han. Josefs inbillning, och litet skuggor och månsken, och sedan förstår du vad jag menar om du förstår hur jag menar. Josef är en enkel person utan en gentlemans andliga resning och utbildning.

— Det kommer någon här, sade Tom Puss.

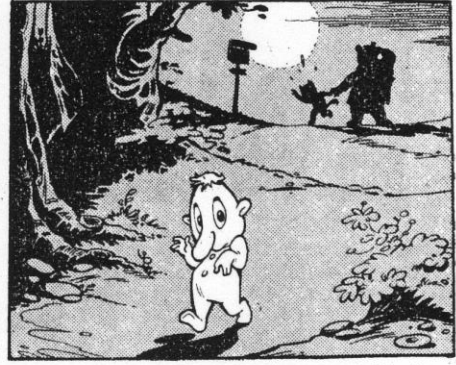

— Bra, sade Bumble. Han kanske har sett något. Vi kan fråga honom!

— Ursäkta, min bästa herre, men har ni möjligen sett en liten vit figur här någonstans? frågade han artigt.

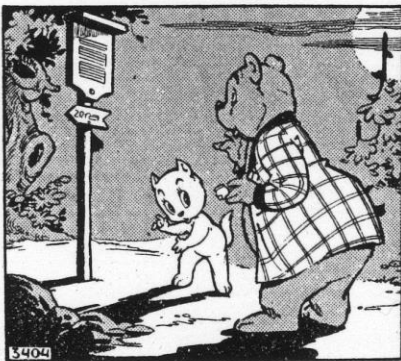
Främlingen smålog men svarade inte med ett ord.

— Sicken ohövlighet, muttrade Bumble efter honom. Men jag har inte tid med impertinenta främlingar. Jag måste planera vår semesterresa och

inte förspilla tid på att grubbla över små vita figurer.

— Men titta här, sade Tom Puss. Den här stolpen fanns inte här förut. Sannerligen är det inte en busshållplats!

— Ja, vadå? sade Bumble. Det är bara en hållplatsstolpe.

— Men den fanns inte här tidigare, påpekade Tom Puss. Och titta vad som står på skylten!

— "Busshållplats", läste Bumble. "För färd mot Haallt. Avresa midnatt om månen är gynnsam." Jaha?

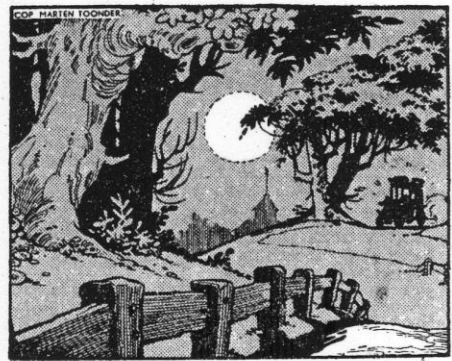
— Men det är ju snurrigt! sade Tom

Puss. Hur ska månen vara för att vara gynnsam och vad har det med busstrafik att göra? Och var ligger Haallt?

— Du skulle ha följt med bättre i skolan, förmanade Bumble. Haallt ligger — uh — åt det där hållet, om bussen går dit. Förstås. Hm. En nattlig bussfärd! Låter ganska lockande.

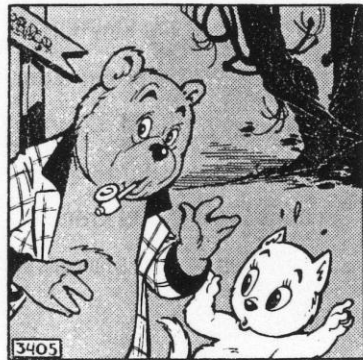
— Åh, det här är någon sorts skämt,

sade Tom Puss. Antagligen har det att göra med den där lilla vita figuren.

— Du ser då bara problem överallt, suckade Bumble. Haallt är kanske den rätta semesterorten för mig. Jag väntar här!

Han behövde inte vänta länge. Vid midnatt kom mycket riktigt en gammal buss körande.

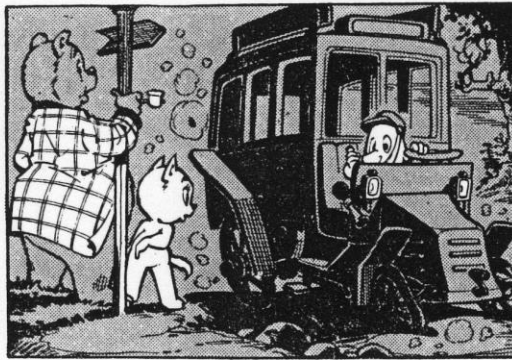

— En buss, konstaterade Bumble. Det är ju bara en vanlig buss!

— Verkar ganska ovanlig, invände Tom Puss. Chauffören ser bra konstig ut!

Bussen stannade vid hållplatsstolpen.

— Mot Haallt! ropade föraren.

— Som jag trodde, sade Bumble belåtet. Är det långt dit?

— Så långt som det behagas, sade chauffören. Det är det bästa med Haallt. Inget trams, inga besvär!

— Är det här en ny busslinje? undrade Tom Puss men chauffören skakade på huvudet.

— Ingenting är nytt, sade han.

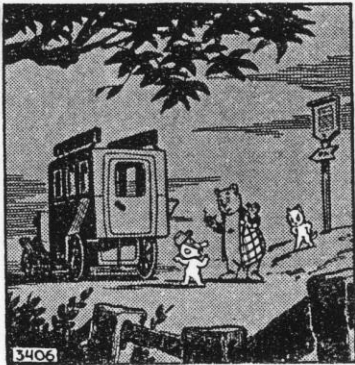
— Men den fanns inte här i går, envisades Tom Puss.

— Du ville inte se den då, sade föraren torrt. Den finns bara när man vill.

— Det låter något! utropade Bumble. Vi åker!

— Varför det? undrade chauffören.

— För att jag vill det, sade Bumble.

— Akta er, herr Oliver! ropade Tom Puss efter sin gamle vän när denne närmade sig den underliga midnattsbussen. Det är inte bara drömmar som är bedrägliga. Även i verkligheten är inte allting vad det ser ut att vara.

Men busschauffören uttryckte sin belåtenhet med att ha Bumble ombord och frågade om han hade någon liv- eller olycksfallsförsäkring.

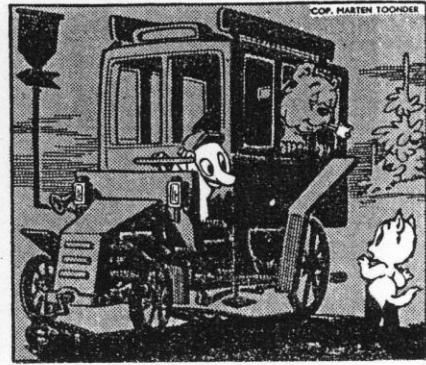

— Naturligtvis inte! sade Bumble förvånad. Sådana småttigheter befattar sig inte en Bumble med. Han är sin egen försäkring!

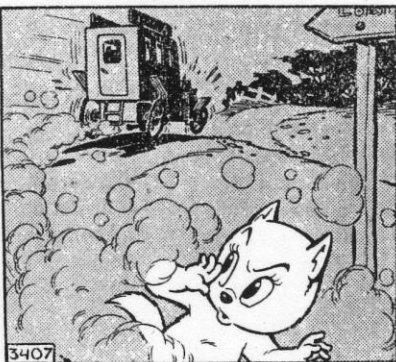
— Utmärkt, sade chauffören småleende.

Tom Puss ville inte överge sin gamle vän, men när han försökte stiga på bussen blev han avmotad.

— Du får inte följa med, unge man.

sade chauffören. Du vill det egentligen inte. Och om du försöker ta hand om herr Oliver så ställer du bara till en massa trams och besvär. Och det kan inte accepteras, för ingenting får förstöra nöjet för oss!

Bussen skramlade iväg och den misslynte Tom Puss kunde bara gå hem till sitt.

— Det här luktar bekymmer lång väg, tänkte han. En konstig buss och en ännu konstigare bussförare! Han var liten och vit — kan det vara samma sorts figur som vi såg vid gropen? Det måste vara en oförsiktig varelse att

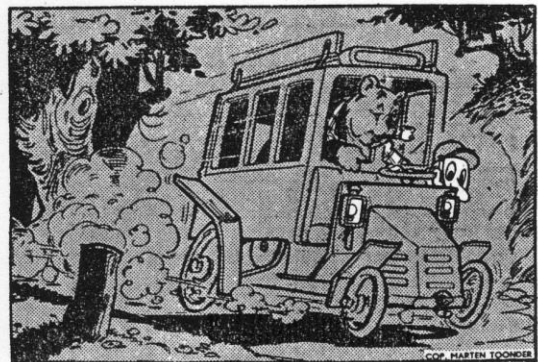

döma av hans motvilja mot försäkringar. Jag ska höra mig för i stan i morgon.

Samtidigt njöt Bumble i fulla drag av sin nattliga bussfärd.

— Trevligt att resa till ett land som Haallt, sade han. Eller är det en stad?

— Som det behagas, sade föraren. Det är det som är det bästa med Haallt.

— Bra! sade Bumble. För när jag tror någonting i förväg så säger Tom Puss alltid att det var fel. För han ska jämt ha rätt. Det är ganska påfrestande för en gentleman i min ställning om ni förstår hur jag menar.

— Förvisso, sade busschauffören förstående.

Bussen var gammal och skramlig, men den for iväg med god fart genom det nattliga landskapet, korsade en äng och klättrade upp för en tvärbrant kulle så obesvärat att Bumble måste ge luft åt sin tillfredsställelse.

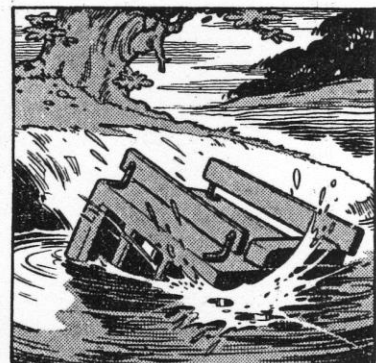
— En utsökt busservice, helt i klass med vad en gentleman kan begära, utropade han. Men varför är jag den enda passageraren ombord?

— Med andra passagerare blir det bara en massa hinder och besvär, förklarade chauffören. Och då skulle det här inte längre vara bussen till Haallt.

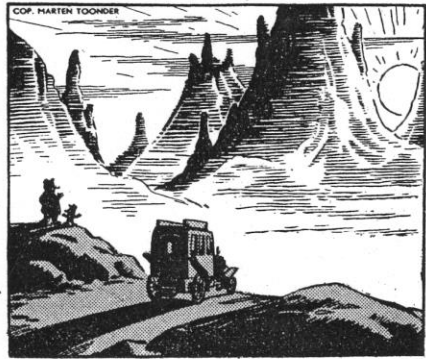
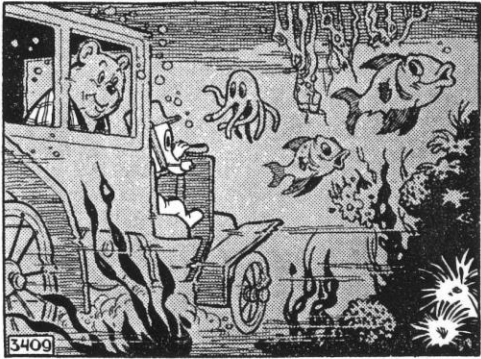
— Hm, just vad jag trodde, sade Bumble. Naturligtvis kan vi inte ha en massa andra passagerare med.

I själva verket begrep han mycket

litet av vad som hände men bussens köregenskaper och chaufförens självtillit imponerade så starkt på honom att han bara förmådde lyfta ett förvånat ögonbryn när fordonet med full fart plöjde ner i en flod.

— Hm, mumlade han för sig själv. Måste vara en ovanlig genväg till Haallt!

— Kan det här verkligen vara bra för hälsan? undrade Bumble.

— Bara om man tror det, sade chauffören.

— Hm, ja, ett vackert landsk... vattenskap i varje fall, fortsatte Bumble. Om ni förstår hur jag menar. Själv förstår jag ingenting.

— Det är det som är det svåra,

bubblade bussföraren instämmande.

Bussen dök upp på torra land igen och han tillade: — Titta är det där Haallt?

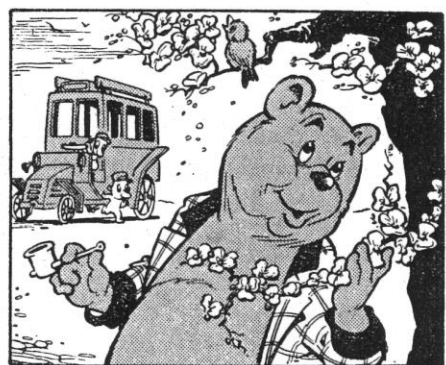
— Egendomlig fråga, muttrade Bumble.

De steg ur bussen och gick upp på en bergkulle varifrån de hade utsikt över en vidsträckt dal. Denna var ännu fylld

av nattens dimmor, men fåglarna sjöng där nere och och en värmande morgonsol steg över bergen.

— Ja, sade Bumble, det här vet ni förstås bättre än jag, men om jag fick bestämma så skulle jag inte ha någonting emot att det här är Haallt.

— Bra, sade busschauffören. Då säger vi väl det!

Bussen for ner i dalen medan dimmorna lyfte och avslöjade ett lummigt landskap där fåglar sjöng i blommande träd.

— Ah, suckade Bumble med välbehag. Näktergalar och lärkor och blommor om ni förstår hur jag menar!

— Som det behagas, sade chauffören.

Bussen stannade mitt en fruktträdgård och Bumble steg ur. En näktergal

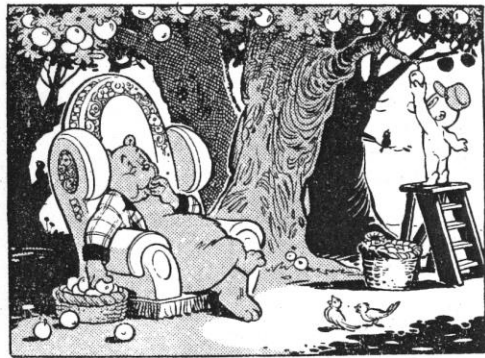
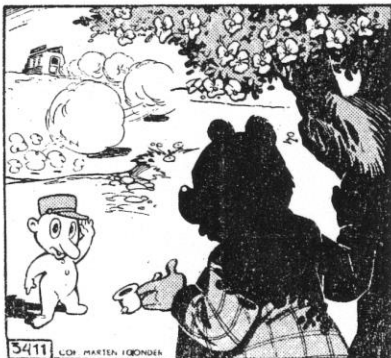
och en lärka sjöng duett medan de hoppade från gren till gren.

— Där ser man! utropade Bumble. Och Tom Puss som brukar påstå att näktergalar bara sjunger om nätterna och att lärkor sjunger bara när de flyger. Han har mycket att lära! Det här stället är helt i min smak.

— Ja, det här är Haallt, konstaterade

busschauffören. Nu måste jag ge mig iväg, men jag lämnar kvar en guide åt er.

Därmed hoppade ännu en liten vit figur ut ur bussen, något som säkert skulle ha förvånat den gode gentlemanen om han inte varit så försjunken i sin beundran av det Haalltska landskapets fåring.

När Bumble vaknade ur sina drömska betraktelser fick han se en liten figur som gott kunnat vara bussförarens tvilling.

— Till er tjänst! sade den lille vite artigt.

— Utmärkt, sade Bumble. Men jag trodde ni hade åkt?

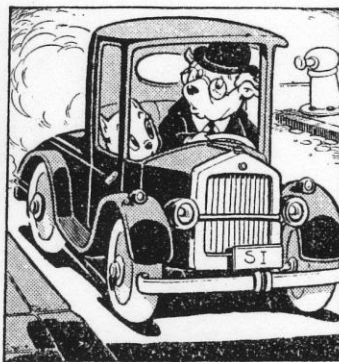
— Sant, på sätt och vis, sade den andre. Tidtabeller och extraarbete och det ena med det andra. Men ni behövde ju en guide, så jag stannade.

— Märkligt, mumlade Bumble. Han grubblade en stund över sammanhanget men gav upp. — Jag har semester!

sade han. Och då tänker jag ta det lugnt och inte grubbla.

— Som det behagas, sade guiden. Och kom ihåg att om det är något ni vill så bara ropa. Mitt namn är Till.

— Utsökt service! sade Bumble. Jag skulle vilja ha något bekvämt att sitta

Samma morgon mötte Tom Puss i ett gathörn den snustorre men högt betrodde tjänsteman Dörrknackare. Han berättade för denne om nattens händelser.

— En nyinrättad busshållplats vid Bumblestone Castle! utropade den snustorre bestört. Det är omöjligt. Du måste ha misstagat dig!

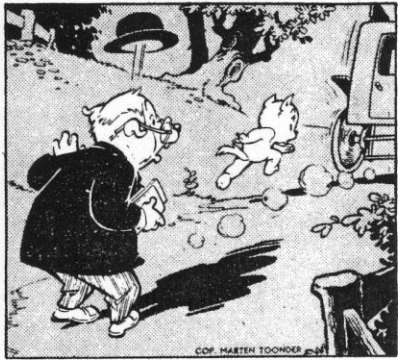
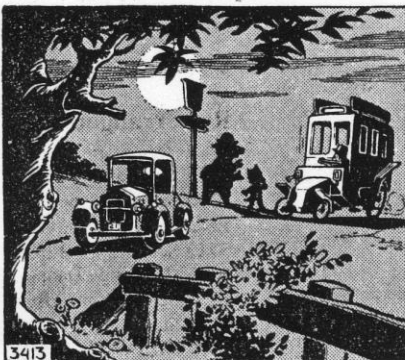
— Jag såg den med egna ögon, vidhöll Tom Puss. Och när bussen kom så for herr Oliver iväg med den.

— Låter synnerligen allvarligt, sade kommunaltjänstemannen. En omedelbar undersökning av sakförhållandena som sådana synes vara av nöden påkallad. Följ med och visa mig!

I den snustorres tjänstebil for de iväg

till slottet och den egendomliga hållplatsen.

— Hm, mumlade herr Dörrknackare. "För färd mot Haallt. Avresa midnatt om månen är gynnsam." Värre än jag trodde! Vi måste avvakta härstädes och ta upphovsmännen till denna illegala trafiklinje på bar gärning. Lagbrott må ingenstädes tolereras!

Herr Dörrknackare höll troget ut på sin post ända tills midnattstimman slog och den gamla bussen kom körande igen.

— Mot Haallt! ropade föraren.

— Minsann! sade herr Dörrknackare. Ni understår er att underhålla en busslinje!

— Som det behagas, sade chauffören.

Men har ni några försäkringsbevis eller andra säkerheter med er?

— Naturligtvis! utropade den snustorre sårat. Allt är i bästa ordning. Livförsäkring, sjukkassebevis, medlemskap i erkänd begravningskassa. Dessliques heltäckande olycksfallsförsäkring och kommunal tjänstelegitimation!

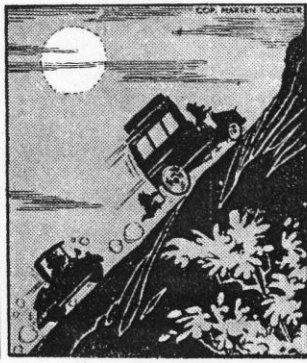
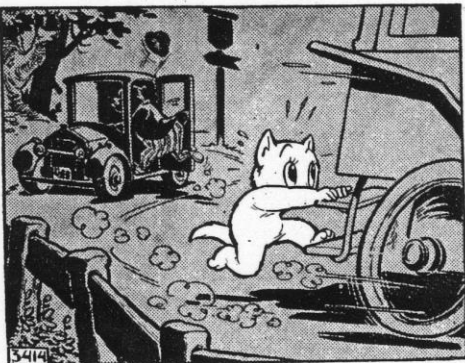
— Synd, sade chauffören. Hur ska jag

kunna frakta er till Haallt om ni är så säker?

— Struntprat! sade herr Dörrknackare förargad. Förete omedelbart nödiga trafikbevis och linjerättigheter!

— Omöjligt, sade chauffören. Hur ska jag kunna komma till Haallt med licenser och rättigheter?

Därmed körde han iväg. Men Tom Puss hade andra planer.

Tom Puss tog ett språng upp på bussens bakre fotsteg och lyckades klamra sig fast. Herr Dörrknackare hoppade in i sin bil och tog upp förföljandet av det gåtfulla ekipaget.

— Detta synes mig rätteligen vara en affär för polisen, mumlade han. Men skam vore om jag inte på egen hand först försökte säkra så många bevis

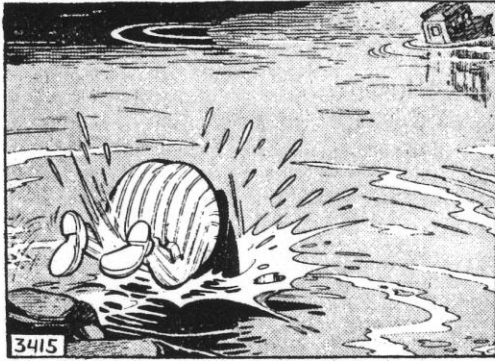
som möjligt för denna illegala busstrafikhantering!

Det var nu ingen lätt uppgift. För den gamla bilen fann det stretigt och ovannt att ta sig över de kullar som bussen med sådan lätthet forcerade. När de nådde fram till floden var motorn rejält överhettad.

— Aha! utropade herr Dörrknackare.

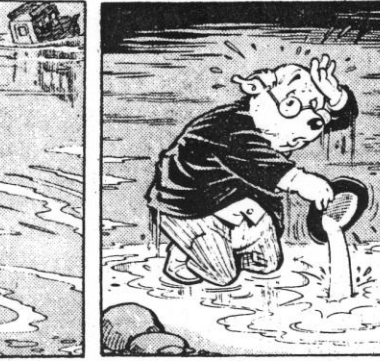
Nu har jag honom fast! Här kommer han inte längre.

Men hans triumf vändes strax i den bittraste misräkning. I stället för att stanna och ge slaget förlorat körde busschauffören i full fart ned i vattnet. Inom kort hade fordonet försvunnit i virvlarna tillsammans med Tom Puss som allttjämt klamrade sig fast därbak.

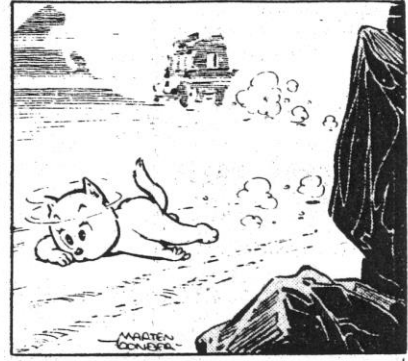
Herr Dörrknackare stirrade bestört efter den sjunkna bussen.

— Stackars Tom Puss, suckade han. Så ung! Men han dog inte förgäves. Han gav sitt liv i osjälvisk kamp för rättvisa och välförstådda kommunala intressen! Jag ska se till att hans minne äras på lämpligt sätt i Bumblestone. Men den skurkaktige chauffören iuger mig

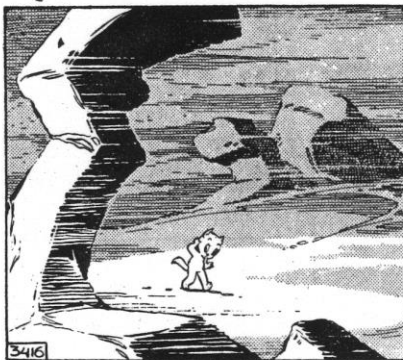
inga som helst känslor av saknad eller förlust!

Just då dök bussen obekymrat upp ur vattnet på andra stranden. Bräddad av helig vrede dök herr Dörrknackare i vattnet och sam beslutsamt över. Uppkommen på andra stranden var han förstaeligt nog allt annat än snustorr, men sedan han vridit ur sig

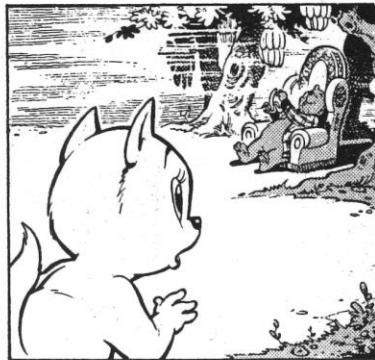
den värsta vätan återupptog han förföljandet till fots så gott han kunde.

Tom Puss hade haft en plågsam överfärd. När bussen äntligen kom upp ur floden var hans krafter uttömda och efter en stund orkade han inte hålla sig kvar längre. Han föll av och blev liggande i ett dimmigt landskap medan bussen försvann i fjärran.

Snart började en disig morgonsolskina genom dimmorna och Tom Puss fann att han hade hamnat i ett öde bergslandskap med underliga klippformationer. Ingenstans syntes spår av liv, och han trivdes inte alls.

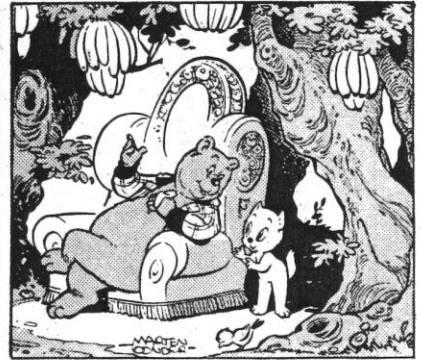
— Vad kan ha hänt herr Oliver? suckade han. Och hur ska jag kunna hitta honom här bland dimmorna?

Bergen och stenarna gav inget svar och illa till mods traskade han vidare.

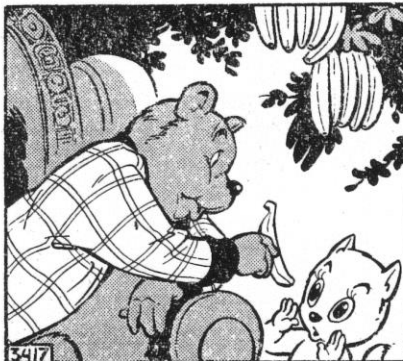
— Om bara himlen ville klarna ordentligt, tänkte han. Då skulle jag kanske kunna orientera mig.

Knappt hade han tänkt tanken fullt ut förrän dimman försvann och i den klara morgonsolen upptäckte han en fruktträdgård framför sig. Ett äppel-

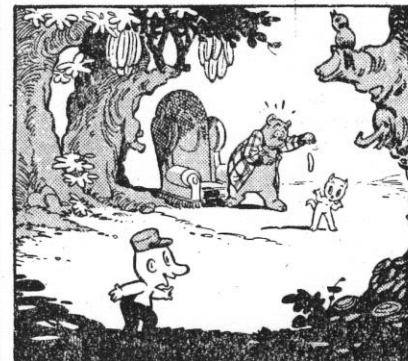
träd dignade av mogna bananer och i dess skugga satt en välkänd figur i en fätölj och åt färsk frukt med alla tecken på välbehag.

— Aha! utropade Bumble. Min unge vän, minsann! Välkommen hit och beställ en bekväm stol åt dig. Ta litet frukt också, det är gott om den!

— Herr Oliver, sade Tom Puss, vad är det här egentligen för ställe och vad gör ni här?

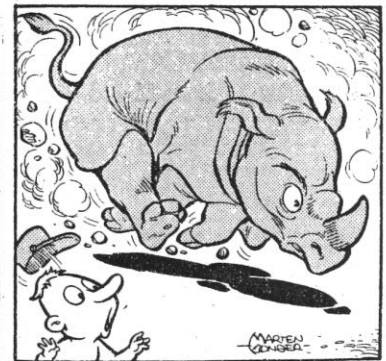
— Ah, min unge vän, suckade Bumble belåtet. Detta är Haalt! En semesterort med utmärkt service, precis avpassad för en gentleman i min ställning, om du förstår vad jag menar. Ta en banan!

— Nej tack! sade Tom Puss misstänksamt. Bananer ska växa på bananpalmer, inte på äppelträd. Den här är säkerligen giftig.

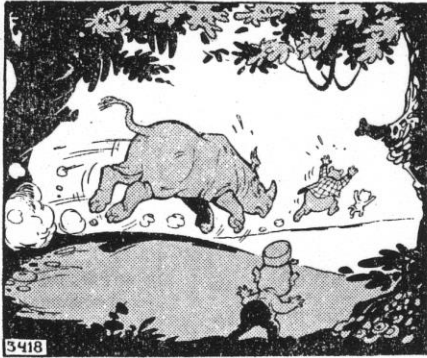
— Tror du det? sade Bumble och slängde ifrån sig frukten med en obehaglig känsla i magtrakten. Just då uppenbarade sig guiden Till igen.

— Här har ni en enhörning, herrn, sade han.

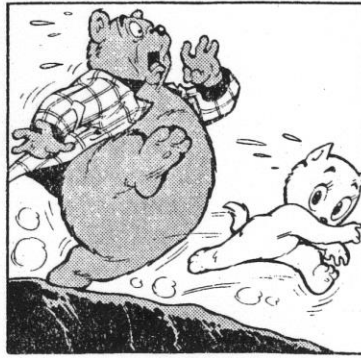
— Enhörning? upprepade Tom Puss. Vad är det för prat? Sådana djur finns inte! De är bara fantasier som uppstått ur felaktiga beskrivningar av noshörningar...

Marken skakade och fram mellan fruktträden kom en stor och hotfull best sättande.

Bumble glömde omedelbart sina verkliga eller inbillade magplågor och tog till flykten tillsammans med Tom Puss.

— Synö, sade guiden Till och tittade långt efter dem. Det var så trevligt att betjäna herr Bumble på bästa sätt ända tills hans lille vän kom hit med en massa trams och besvär.

Under tiden flydde Bumble och Tom Puss för livet och, som vanligt är under dylika flykter, utan större eftertanke. Och så kom det sig att de inte upptäckte att klippan framför dem övergick i ett tvärbrant stup på andra sidan. De dök handlöst över klippkanten men hade turen att landa i mjuk sand medanför.

— Nu är jag illa ute igen, klagade

Bumble. En ensam och övergiven gentleman!

— Men jag är ju med er, påminde Tom Puss.

— Det är det jag menar! sade Bumble mörkt. Så länge jag fick vara ensam befann jag mig i Haalt — men nu är jag inte ensam längre och då sitter jag i en öken, om du förstår hur jag menar.

— Allting var perfekt, klagade Bumble sedan de klättrat upp ur sanddynen och börjat traska iväg genom öken. Alla mina önskningar blev genast åttlydda. Ingen sade emot mig om fåglar och träd. Och så kom du och förstörde alltsammans!

— Tack så mycket! sade Tom Puss vresigt. Jag kom ju hit för att hjälpa er! — Jag behöver ingen hjälp, knotade

Bumble. Guiden var tillräckligt hjälpsam som det var.

I detsamma dök guiden Till upp ur sanden och gjorde honnör.

— Utmärkt, utropade Bumble. Jag talade just om er. Men var kommer ni ifrån? Finns det en tunnel här under öken?

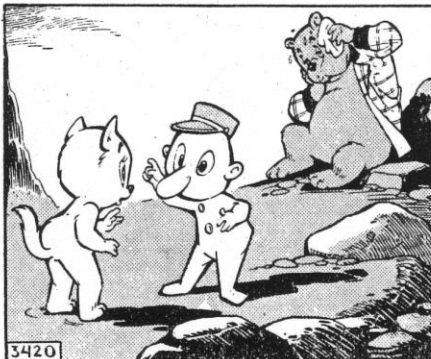
— Om så önskas, sade Till tillmötesgående.

— Vad pratar ni för nonsens? undrade Tom Puss.

— Ingenting som angår dig, sade Till och såg misstänksamt på honom. Du hör inte hit — men jag kan inte tvinga bort dig mot din vilja.

— Bra, sade Tom Puss. För jag tänker stanna här och skydda herr Oliver. Den här platsen är farlig!

— Är Haalt farligt? sade guiden efter en stunds eftertanke. Ja, om du säger det så är det väl så.

— Prati sade Bumble. Haalt är inte alls farligt. Men det är litet för varmt här.

— Ni får det precis som ni vill ha det, sade Till.

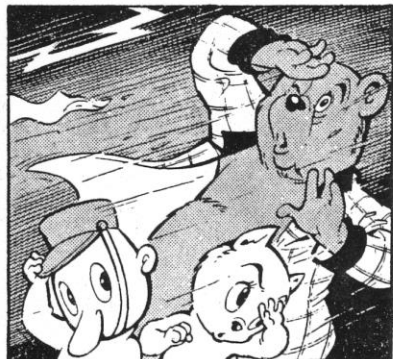

— Och det är just det som kan vara så farligt, inflikade Tom Puss.

— Gräla inte nu! förmanade Bumble. Det är för varmt. Jag önskar att det vore litet svalare här!

— Som det behagas, sade guiden.

— Akta er, varnade Tom Puss. Plötslig kyla efter en värmebölja brukar betyda åska.

— Jaja, suckade Till. Men du ska akta dig själv så att du inte blandar dig i herr Bumbles önskningar! För då blir det bara trams och besvär.

Och som en bekräftelse på hans varning hördes en kraftig åskknall nästan rakt över dem — och så började regnet vräka ner.

— Sannerligen tror jag inte Tom Puss har rätt, utbrast Bumble och såg sig om i det våldsamma ovädret. Kall luft efter värmebölja, det brukar det bli åska av. Jag önskar att det vore varmt igen, som förut.

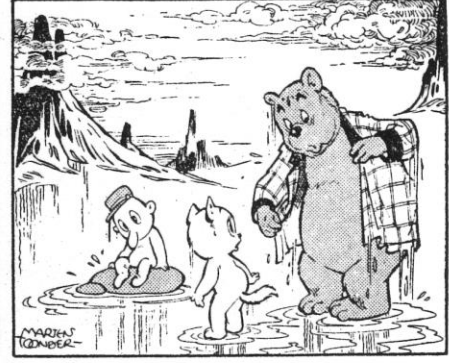
Men Tom Puss, som blivit orolig för effekterna av Bumbles önskningar, ropade varnande: — Nej, låt det vara

kallt i stället! För det är ändå vad ni verkligen önskar!

Resultatet blev att åskvädret rasade vidare med ösregn och hård blåst tills guiden blev desperat.

— Mina herrar, mina herrar, lugna er nu! ropade han. Önska inte allting i kors! Det blir så förskräckligt mycket trams och besvär. Låt åtminstone åskvädret dra förbi först!

Det var ju en rimlig önskan och de sökte skydd under några klippor tills regnet upphörde och solen kom fram igen. Men trots väderomslaget var Till nedstämd.

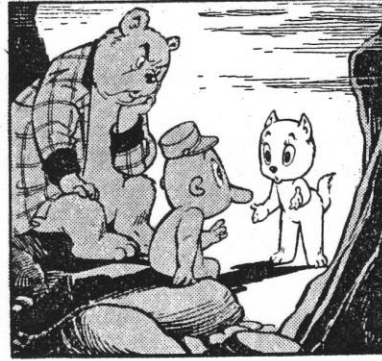
— Nej, sade han för sig själv. Det här var inte bra. Den där lille borde aldrig ha kommit hit. Det blir bara trams och besvär!

Bumble och Tom Puss hann inte bli mer än halvtorra förrän solen försvann igen, denna gång i tjock dimma.

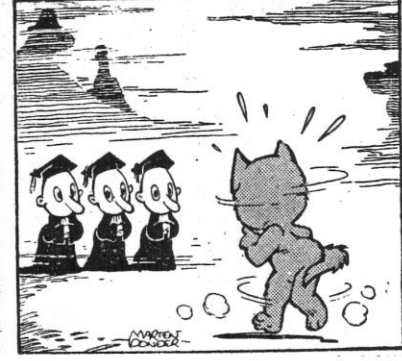
— Trist, muttrade Bumble. Varför blir det så dimmig? Det har vi inte bett om!

— Om ni önskar någonting så måste ni begära det, påminde guiden Till. Det gäller även vädret här i Haallt.

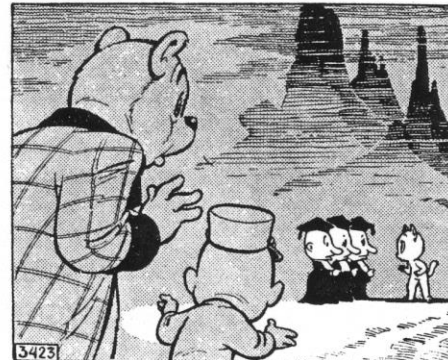
— Bra, sade Tom Puss. Då lämnar jag önskan till herr Oliver från och med nu. Så får vi se hur det går!

— Tack jag förstår piken, sade Bumble surt. Men annars har du alldeles rätt — bara en vuxen och förständig gentleman förstår vad man lämpligen bör önska och begära i livets olika skiften.

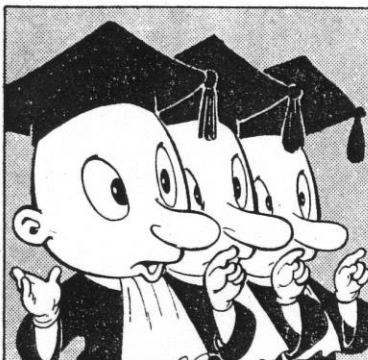

— Jag tror fortfarande det bara är nonsens, genmålde Tom Puss. I varje fall tills jag fått en grundlig förklaring på hur saker och ting fungerar här i Haallt!

— Som det behagas, sade guiden. Tre svarta figurer poppade plötsligt upp ur ökensanden. Att döma av deras akademiska utstyrsel var de professorer.

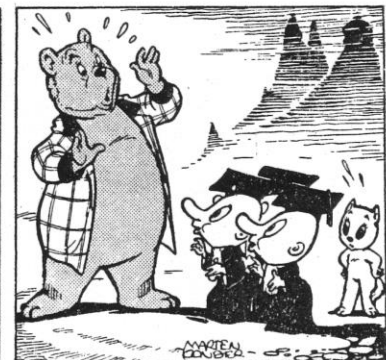

— Om jag förstått er rätt, började den första professorn, så önskar ni en stringent förklaring till de fenomen ni bevitnat härstades. Det är ett känt faktum att instabiliteten på molekylär nivå i uppbyggnaden av vissa flyktiga substanser har sin rot i den inherent och snabbt växlande atomära indifferensen...

— Måhända, avbröt den andra professorn, skulle en förklaring i termer av cornucopernikanska synapser göra sammanhanget mer lättillgängligt.

— Ett ögonblick, avbröt den tredje professorn. Man måste rimligtvis utgå från en grundläggande analys av egensvängningarna i de neuro-vibratoriska mönster som är associerat till

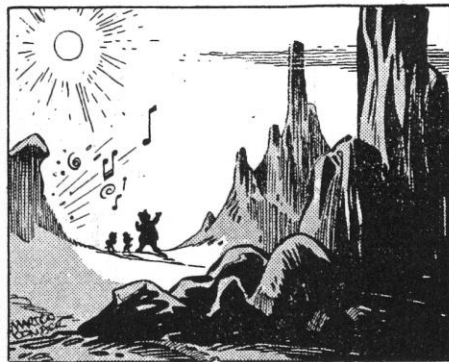

varje process som lyfter medvetandet till tanke...

— Sluta! röt Bumble. Så där tilltalar man inte en gentleman. Tala klarspråk!

De tre lärde vände sig som en man mot Bumble.

— Pfi, pfi, pfi! fnös de.

— Äsch, sade Bumble. Inte tänker jag förspilla min tid på att lyssna till pratkvävar som pratar obegripligt! Jag är här på semester och nu tänker jag sätta mig ner och tänka efter ett tag själv. Du är tyst, Tom Puss!

De lärda herrarna bockade och försvann in i dimman. Och efter en stunds mödosam tystnad hade Bumble

tänkt färdigt.

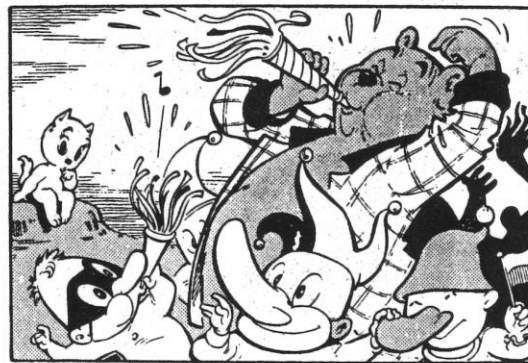
— Nu vet jag! utropade han. Vad jag verkligen vill ha är perfekt väder. Inte för hett eller för kallt. Men det ska inte heller vara för vått eller för torrt! Klarar ni det, herr Till?

— Som det behagas, sade guiden.

— Utmärkt! sade Bumble medan solen bröt igenom dimman och luften

klarnade. Men det är alldeles för tomt och tråkigt här! Jag har fått nog av lugn och ro och nu vill jag ha förströelse. Naturlig gladlythet och feststämning! Tjo och tjim om ni förstår hur jag menar.

Och knappt hade han talat till punkt förrän det hördes karnevalsmusik bakom närmaste klippussprång.

Den högt betrodde men halvtorre herr Dörrknackare släpade sig allttjämt fram genom öknen på jakt efter den illegala och gäckande midnattsbussen. Om han bara hade vetat hur en enkelt framsagd önskan hade kunnat hjälpa honom! Och hjälp behövde han, för just

nu hade han inte den minsta nytta av alla sina försäkringar och identitetskort och befogenheter.

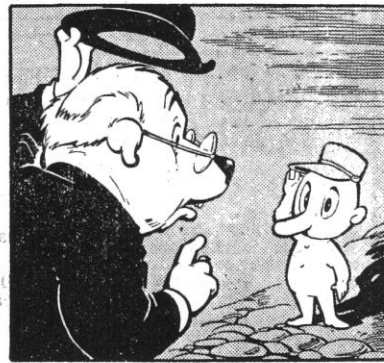
— Vad här är öde, suckade han. Om jag ändå mötte någon!

Mer behövdes inte för att marken skulle börja röra sig framför honom.

Och så dök där fram en liten vit figur som gjorde honnör.

— Till er tjänst, sade figuren artigt.

— Oj, ni skrämde mig nästan! utbrast herr Dörrknackare. Bor ni i jordkolor under marken?

Den högt betrodde men halvtorre herr Dörrknackare släpade sig allttjämt fram genom öknen på jakt efter den illegala och gäckande midnattsbussen. Om han bara hade vetat hur en enkelt framsagd önskan hade kunnat hjälpa honom! Och hjälp behövde han, för just nu hade han inte den minsta nytta av alla sina försäkringar och identitetskort och befogenheter.

— Vad här är öde, suckade han. Om jag ändå mötte någon!

Mer behövdes inte för att marken skulle börja röra sig framför honom. Och så dök där fram en liten vit figur som gjorde honnör.

— Till er tjänst, sade figuren artigt.
— Oj, ni skrämde mig nästan! utbrast herr Dörrknackare. Bor ni i jordkolor

under marken?

— Gärna det om ni så önskar, sade den lille vite.

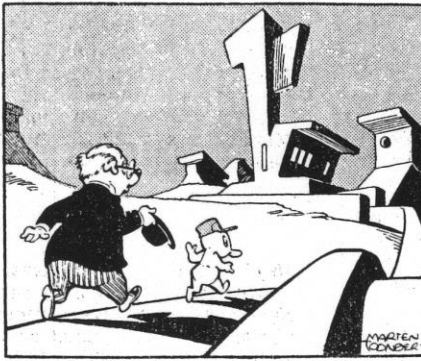
— Ja, jag förstår, sade herr Dörrknackare kort. Bostadsbristen skylls alltid på oss kommunaltjänstemän. Men strunt i det! Kan ni visa mig vägen till huvudkontoret för Haallts allmänna kommunikationer?

— Jag måste genast få komma till tals med de ansvariga för Haallts busstrafik, förklarade herr Dörrknackare. Kan ni säga mig var de anträffas?

— Var ni vill, sade den lille vite.

— Det där var inte roligt, sade tjänstemannen stelt. I egenskap av betrodd kommunaltjänsteman i chefsställning är jag berättigad till korrekta

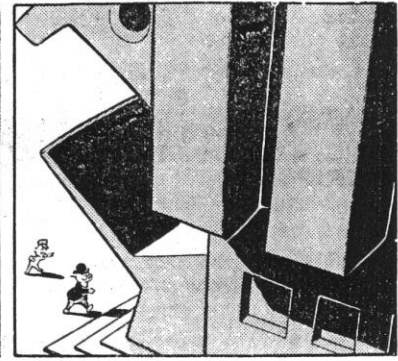

och uttömmande svar! Jag är en lagbrytare på spåren och behöver er hjälp.

— Som det behagas, sade den andre.

— Bra, sade herr Dörrknackare. Visa mig då till centralorten i Haallt! Där borde busskontoret finnas.

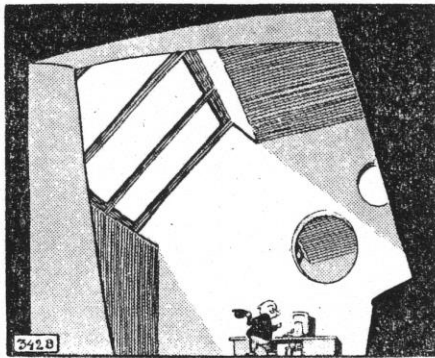
Dimman lättade och de befann sig i en futuristisk stad.

— Ah! sade herr Dörrknackare gillande. Nybyggt och prydligt. Utmärkt!

— Som det behagas, sade den lille vite. Servicen här är utmärkt och därborta ligger kontoret ni söker.

— Tack för hjälpen, sade herr Dörrknackare och steg in i en enorm byggnad. Nu ska här förklaras en del!

Herr Dörrknackare steg in i ett stort tjänsterum där en liten vit figur satt bakom ett skrivbord.

— Är detta huvudkontoret för Haallts busservice? frågade herr Dörrknackare.

— Som det behagas, sade den lille vite kontorschefen.

— Ni bryter mot lagar och förordningar, påpekade kommunaltjänste-

mannen, och ni lämnar undvikande svar!

— Gärna det, sade kontorschefen.

— Och därför kräver jag att genast få se alla vederbörliga handlingar! sade herr Dörrknackare.

Kontorschefen reste sig och gick till ett dokumentskåp vid väggen medan han frågade: — Vilka handlingar önskas?

— Alla, givetvis! sade herr Dörrknackare. Länsstyrelsens trafik tillstånd, eventuell oktroj, fordonsinventarium, linjekartor, senaste månadens utgiftskvittenser, anställningslistor, verifikation av sociala avgifter, nödiga försäkringar...

Kontorschefen nickade och öppnade skåpdörren.

När chefen för Haallts busskontor öppnade dokumentskåpet i sitt rum forsade en syndaflod av papper ut.

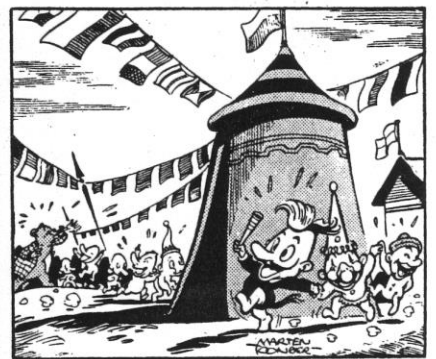
— Stopp! skrek herr Dörrknackare som på några ögonblick blev begravad ända upp till öronen.

— Räcker det verkligen? undrade den lille vite. Ni får precis så mycket som behagas!

Herr Dörrknackare stretade för att finna en bekvämare ställning bland pappersbuntarna, men så snart han började läsa den första handling fick tag i försvann alla hans obehag.

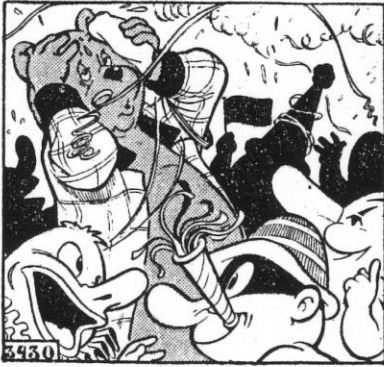
— Ah! sade han gillande. Allt synes vara i bästa ordning. Sannerligen är inte detta en inlaga om momsbefrielse! Avslagen förstås, men korrekt skriven

och upprättad i triplikat enligt gällande förordningar.

Och med välbehag fortsatte han att läsa sig ner i pappersbalarna.

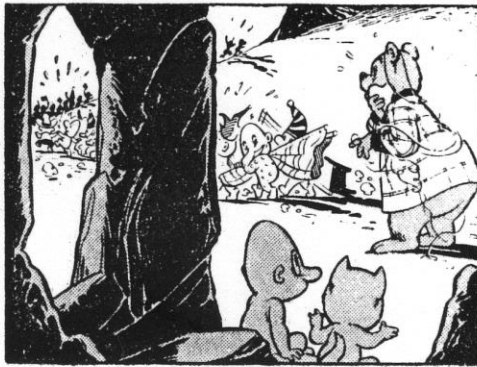
Samtidigt rasade festen vidare ute i öken. Bumble tog allttjämt del i muntrationerna men nu började han tröttna.

Marknadsfesten fortsatte i oförminskad takt men Bumble började så småningom tycka att den var något enahanda.

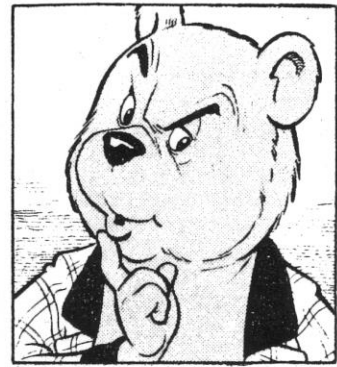
— Min gamle läkare skulle knappast uppskatta att jag ägnar mig åt så mycket kroppsörelse utan avbrott, flämtade han.

Och han torkade svetten ur pannan och började bana sig väg ut genom

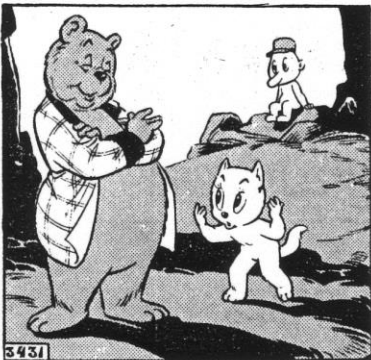

skarorna av glammande marknadsbesökare. Och som om de förstätt hans önskan började dessa genast dra sig bort från platsen. Efter en stund var de helt försvunna och endast en doft av rostade kastanjer och vaniljglass hängde kvar i luften.

— Tja, sade Tom Puss. Nu har ni roat er duktigt, herr Oliver. Hade ni roligt?

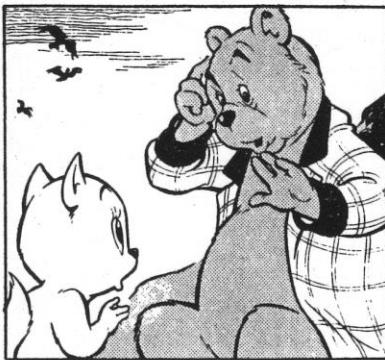

— Roligt? upprepade Bumble en smula osäkert. Tja, i varje fall fick jag sträcka på benen ett tag, om det är det du menar. Även en gentleman av hög andlig resning måste ibland släppa loss en smula, om du förstår hur jag menar. Och om du tycker det är barnsligt så ska jag genast visa dig vad en allvarligt syftande Bumble kan utträta!

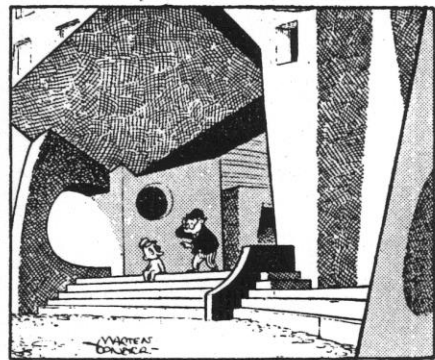
— Du förstår, sade Bumble, att allt jag önskar blir genast uppfyllt här i Haallt så länge ingen lägger sig i. Hittills har jag mest ägnat mig åt lättsammare viljeytringar, men nu är det dags att ta itu med livets allvar!

— Gör inte det, herr Oliver, varnade Tom Puss som hade erfarenhet av den sortens ambitioner hos sin gamle vän. Det kan bli farligt!

— Prat! sade Bumble. Jag är för gammal och klok för farliga önskningsar. Vilka skulle det vara, förresten? Rikedom? Pengar saknar betydelse för en gentleman! Makt? Vad är det? Givetvis skulle allting bli mycket bättre om jag vore hela världens herre, men man ska inte förhäva sig.

Under tiden hade den flitige herr

Dörrknackare läst igenom alla handlingar i Haallts busskontor utan att finna några fel.

— Mycket bra, sade han till den lille kontorschefen. Var finns nu närmaste busshållplats? Jag vill åka hem!

— Busshållplats? upprepade kontorschefen oförstående.

— Ja, busshållplatsen, upprepade herr Dörrknackare. Var ligger den?

— Vilken? undrade chefen för Haallts busskontor.

— Busstationen! röt herr Dörrknackare. För avfärd härifrån! Jag vill åka hem. Jag måste arbeta!

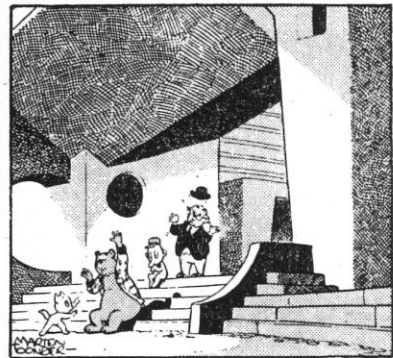
— Så gärna, sade den lille vite. Vilken sorts hem och vad vill ni arbeta med?

— Driv inte med mig! dundrade kommunaltjänstemannen. Finns här ingen vettig person som man kan tala med?

Samtidigt grubblade Dumble borta i öknén över en lämplig och allvarligt menad önskan.

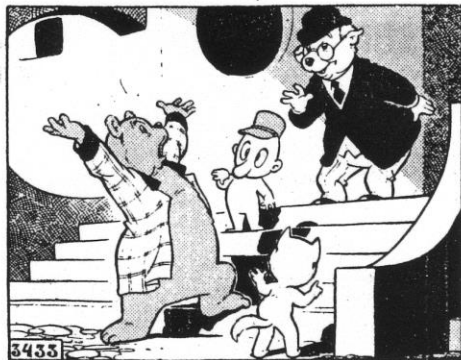
— Hur ska jag stoppa det här? tänkte Tom Puss. Om det ändå finnes någon

äldre och klokare här som kunde råda oss!

Och genast blev det kortslutning mellan hans och herr Dörrknackares samtida önskningsar så att Bumble och hans sällskap plötsligt återfann sig sittande på trappan till Haallts busskontor.

— Vad nu? utropade en välkänd röst. Det var en överraskning!

—Det må jag säga! sade herr Dörrknackare. Jag önskade just att jag skulle hitta någon som kunde visa mig till busshållplatsen — och här sitter plötsligt herr Bumble!

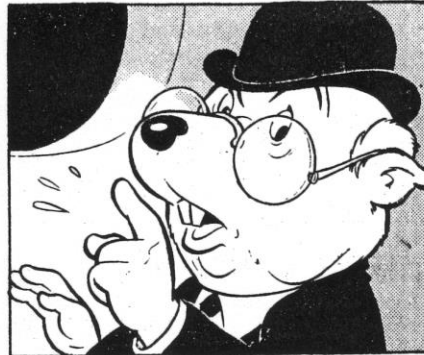
—Bah! utropade Bumble. Jag är ingen guide här — det är den lille vite här!

—Tydligt en önskekortslutning, sade guiden. Var snälla och håll er

lugna ett tag! Annars blir det bara trams och besvär.

—Och den ska kalla sig guide, mumlade herr Dörrknackare. Jag skulle bra gärna vilja se hans legitimation ...

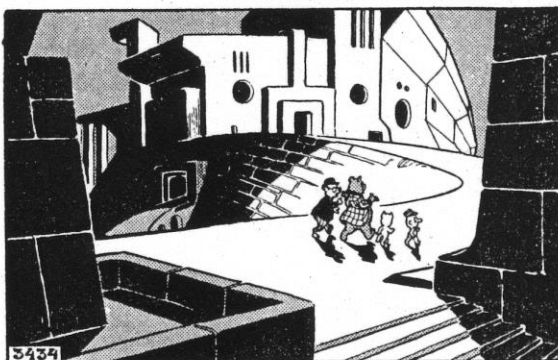
—Var försiktig! varnade Tom Puss. I Haallt får var och en allt han önskar sig. Det kan bli farligt.

Men herr Dörrknackare hade läst statskunskap och var genast färdig att säga emot.

—Var tyst, herr Oliver! ropade Tom Puss, men det var redan för sent.

—Du tar fel, unge man, sade han. I dagens samhälle måste individuella önskemål underordnas det allmänna bästa ...

Bumble hade hört vad herr Dörrknackare sade och tyckte att det gick hans ära för när.

—Struntprat, Dörrknackare! utropade han. I Haallt saknar massornas önskemål intresse eftersom det inte finns några massor. Här blir i stället en gentlemans önskningar bemötta med all önskvärd konsideration!

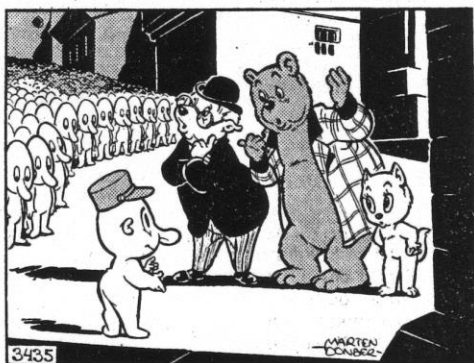
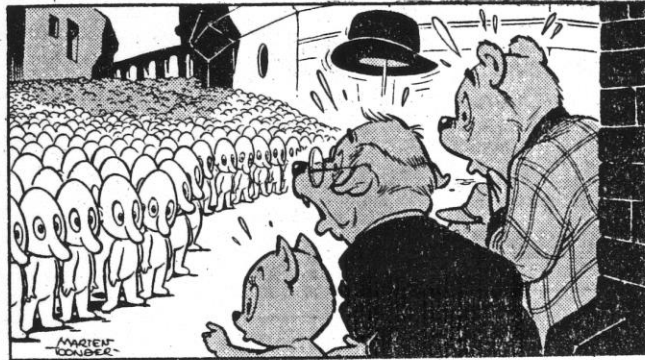
Därmed reste han sig och gick sin väg, följd av Tom Puss och guiden. Men herr Dörrknackare var inte beredd att ge slaget så lätt förlorat.

—Ni tar fel! ropade han efter dem. Beakta den moderna byggnationen härstädes! Huset därborta är med till sannolikhet gränsade visshet en skatteskrapa. Här bor och verkar med

andra ord ett månghövdad skatteunderlag!

—Som det behagas, mumlade guiden. Här har ni skatteunderlaget.

Och när de rundade närmaste gat hörn stod de plötsligt öga mot öga med en enorm folksamling. Denna utgjordes enbart av små vita figurer som alla stirrade på dem under tystnad.

Trion stirrade mållös på folkmassan som stirrade tillbaka.

—Vad vill dom egentligen? frågade Bumble guiden.

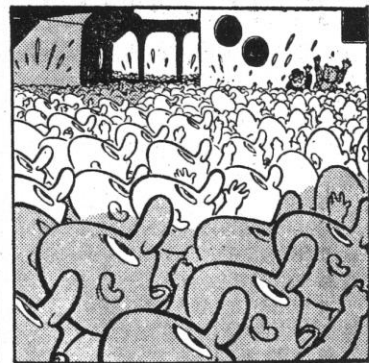
—Allt ni vill, naturligtvis, svarade denne.

—Det kan inte vara riktigt, invände herr Dörrknackare. De måste ha sin egen fria vilja!

—Som det behagas, sade guiden. Och vad vill de då?

Frågan gick högt över den betrodde kommunaltjänstemannens horisont.

—Vad de vill? utropade han förvirrad och förargad. Tja ... samma sak som alla befolkningar vill, förstås! Ett väl fungerande socialt skydds nät — pensionsförsäkringar — kanske enkla-

re motorfordon för att dymedelst beredas möjlighet att på fritiden fara ut till landet ...

Och som en man började folkmassan ropa: — Vi vill ha skydds nät! Vi vill ha pensioner! Vi vill ha enklare motorfordon!

— Där ser ni, sade herr Dörrknackare. Men hans röst darrade litet.

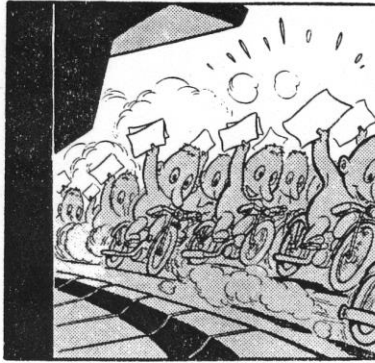

Den märkliga folkvilja som herr Dörrknackare råkat släppa lös i Haallt gjorde både honom och hans följeslagare ganska förvirrade.

— Det här är ju snurrigt! utbrast Bumble.

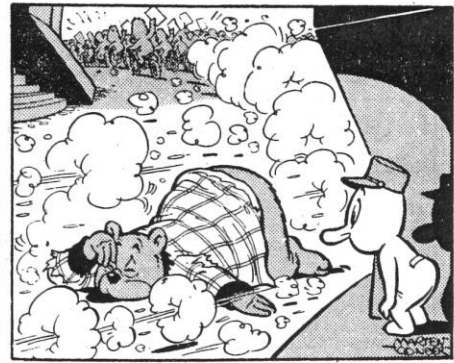
— Det är trams och besvär, instämde guiden. Men vad vill ni egentligen?

— Att de ska försvinna någonstans!

utropade den nervöse gentlemannen. Ge dem vad de vill ha och skicka bort dem!

Folkmassans rop tystnade och i stället inleddes ett öronbedövande oljud från tusentals motorer. Och så körde alla de små vita figurerna iväg på smattrande mopeder medan de förtjust viftade med allehanda försäk-

ringsbrev. De försvann i fjärran, efterlämnande ett tjockt avgasmoln.

Bumble, som blivit överkörd i hastigheten, hämtade sig långsamt och såg sig förvirrat om.

— Vart tog de vägen? undrade han.

— Ut på landet, förstås, sade guiden. Det var ju det ni ville!

— Äsch! muttrade Bumble medan han långsamt kom på fötter igen. Jag avskyr staden! Jag vill bo på landet. Det var ju därför jag kom hit till Haallt.

— Vad önskar ni? frågade guiden.

— Jo, jag... började Bumble osäkert. Han fick se Tom Puss och herr Dörrknackare närma sig och fortsatte

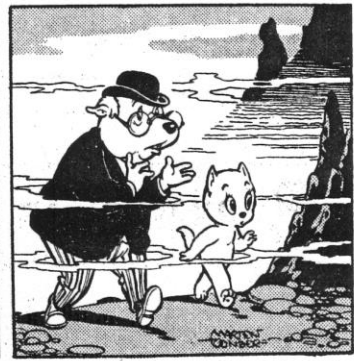

hastigt: — Jag vill ut i friska luften! Jag vill bo på landet! Ensam. Så som det var i början, om ni minns.

— Som det behagas, sade guiden.

— Konstigt, sade herr Dörrknackare. Herr Bumble och hans vägvisare tycks ha försvunnit.

— Ja, instämde Tom Puss. Och hela staden har försvunnit också. Nu är vi

ute i öknen och dimman igen. Det här var inte snällt av herr Oliver!

— Vad har han med vårt miljöombyte att skaffa? undrade herr Dörrknackare.

— Det var antagligen något han önskade, sade Tom Puss. Det är så det fungerar här i Haallt.

Herr Dörrknackare såg sig osäkert om i den ödsliga omgivningen.

— Jag förstår inte det här, sade han. Vart tog staden vägen? Var är herr Bumble — och varifrån kom den här öknen? Det här är inte normalt!

— Det här är inte ett normalt land, påminde Tom Puss. Här får man allt man önskar sig.

— Prat! invände den högt betrodde kommunaltjänstemannen. Önskningskan i nödig mån tillmötesgås och uppfyllas endast via demokratiska beslutsprocesser med fria val och folkomröstningar. Jag föreslår att vi genast utröner förekomsten av lämpliga bussförbindelser tillbaka till Bumblestone!

Samma kväll råkade polischefen Bill Bark passera den märkliga busshållplatsen utanför Bumblestone Castle. Skyltstolpen utsände svaga gnistor i mörkret.

— Den här hållplatsen hör inte hemma här, mumlade polismannen. Och varför lyser skylten?

Medan polischefen förundrad studerade hållplatsskylten kom betjänten Josef från slottet.

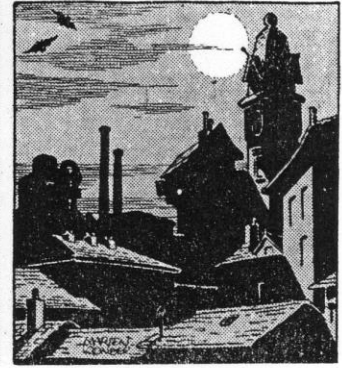
— Jag är verkligen glad att få se er här, polischefen, sade han. Här händer högst besynnerliga saker! För det första har herr Oliver försvunnit. Och i går såg jag en liten vit främling här. Just precis här, om ni tillåter, alldeles

där den här busshållplatsen nu befinner sig!

Och för att ge eftertryck åt sin ordsbestämning knackade han med fingret på skylten.

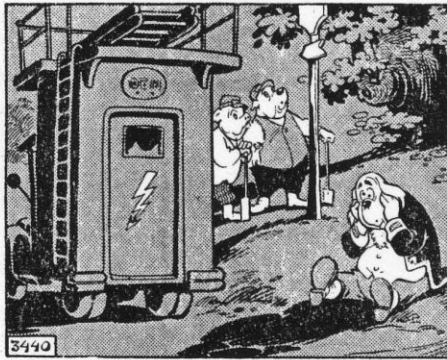
Det skulle han inte ha gjort. En blyxt slog ut och han omvärvades av gnistor och rök.

— Skylten är elektriskt laddad! utbrast polischefen. Akta er!

Lyckligtvis varade inte fenomenet länge. Efter en sista kraftfull urladdning blev det tyst.

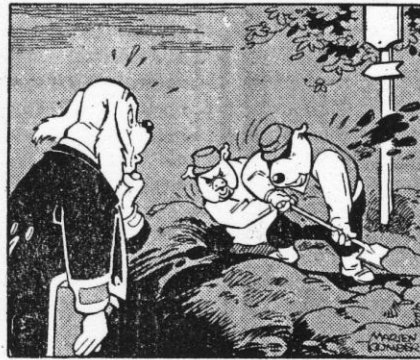
Tyst och mörkt. För alla säkringar på Bumblestones kraftstation hade bränts sönder så att hela staden med omgivande landsbygd nu låg i kolmörker.

När strömmen äntligen bröts sjönk Josef ihop i en omtöcknad hög. Men polischefen sprang för att kalla på hjälp, och inom kort kom en servicebil från det municipala kraftbolaget farande.

Två raska karlar hoppade ur bilen och började med kraft och fermitet gräva ett hål i marken.

— Det är rent skamligt! utbrast den

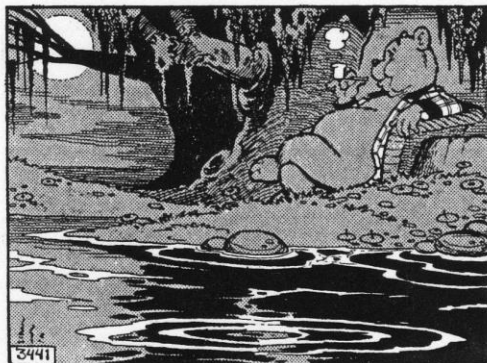
omtumlade betjänten. Här kunde ha utspelat sig en synnerligen allvarlig elektrisk olycka om ni tillåter! Jag tror sannerligen jag ska skriva ett brev till borgmästaren personligen och framföra mina klagomål.

— Skriv vad du vill, bara du slutar tjafs, grymtade en av arbetarna. Stör oss inte, vi har viktiga saker att göra! Kabeln har brunnit av. Nån knäppgök

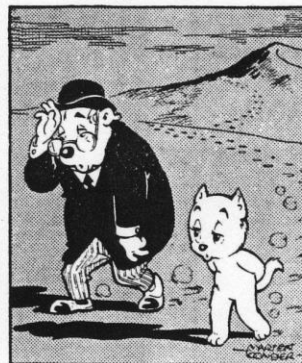
med spade har varit lös här och grävt i marken.

— Ah... sade betjänten. Han kom plötsligt ihåg hålet som Bumble hade grävt i gräsmattan på sin jakt efter dolda semesterar.

Bumble dåsade belåtet vid den lilla sjön i landet Haallt. Fullmånen speglade sig behagsjukt i vattnet och från trädskronorna ovanför hördes kvittret av näktergal och gökar som sjöng i kör. Allt var med andra ord precis så som han ville ha det.

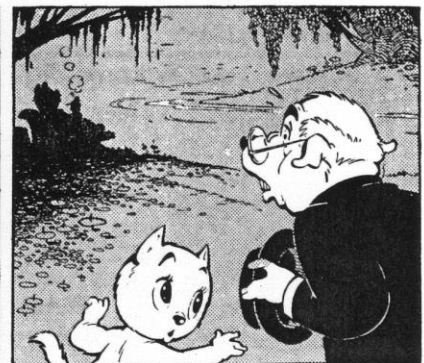
Annat var det för Tom Puss och tjänsteman Dörrknackare som valt att

avstå från alla önskingar. Som följd härav måste de nu släpa sig fram till fots genom öde öknar.

— Synnerligen nedstämmande landskapsbild, klagade den högt betrodde.

— Ja, men jag är mest orolig för herr Oliver, sade Tom Puss. Han kan hitta på vad som helst på egen hand. Jag

önskar att jag aldrig hade lämnat honom ensam...

Genast syntes vatten glittra på håll och de förstod att de närmade sig en sjö.

— Sannerligen, där sitter ju herr Bumble, konstaterade herr Dörrknackare. Kanske han kan säga oss var busstationen ligger?

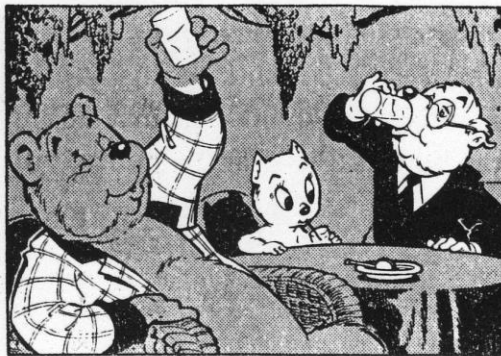

— Egentligen är det litet för sent för visiter, sade Bumble i gemytlig ton. Men sitt för all del ner och drick ett glas saft!

— Som det behagas, sade guiden och hämtade genast stolar och glas.

— Och så litet musik, befälde Bumble.

Nu hördes valsmusik bakom träden

och herr Dörrknackare kunde inte låta bli att gnola ett par takter.

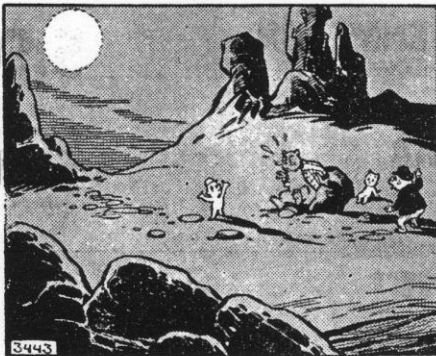
— Synnerligen angenämt, suckade han. Även en kommunaltjänsteman i chefsställning må understundom tillåta sig en lätt avslappning. Men nu till viktigare värv! Vem äger det här lantstället och trädgården?

— Jag, sade Bumble. Jag önskade mig den!

— Verkligen? sade tjänstemannen. Men ni är väl medveten om den obligatoriska gåvoskatten? Och har ni lagfart på fastighetsinnehavet?

— Vad pratar ni för dumheter? utbrast Bumble. Nu går ni för långt, Dörrknackare!

— Ta det nu lugnt, herr Bumble, sade tjänstemannen Dörrknackare kyligt. Ni vet mycket väl att ni inte kan bedriva trädgårdsskötsel utan att besitta lagfart på odlingslotten som sådan och desslikes hortikulturell näringslicens!

Mer behövde inte sägas för att sjön, trädgården och valsmusiken skulle försvinna som en dröm. Än en gång befann de sig mitt ute i en öde öken.

— Det kan jag visst det! rasade Bumble. Om jag vill ha en fruktträdgård så har jag det! En gentlemans önskningar uppfylls alltid på det här stället!

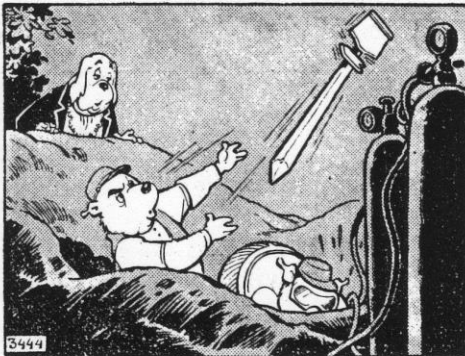
Och genast var allt tillbaka på sin rätta plats igen. Månen speglade sig i sjön, fåglarna sjöng i trädkronorna och musiken spelade.

— Där ser ni! sade Bumble.

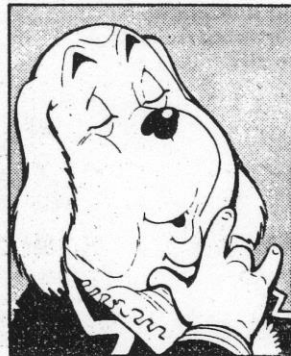
Men guiden Till pekade med darrande finger på de mörka moln som nu börjat skjuta upp över horisonten.

— Mina herrar! pep han. Det här slutar bara med trams och besvär. Motsatsönskningar medför kortslutningar!

— Det var det, sade förmannen för arbetsstyrkan från Bumbelstones municipala kraftbolag. När kabeln är hopsvetsad igen så är vi klara!

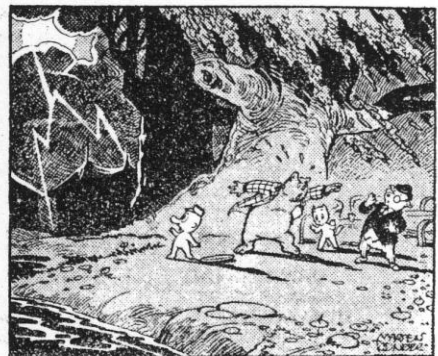
— Vad är det för knäppgökar som fumlat här? muttrade hans arbetskamrat. Stolpen till den där busskylten hade körts rakt genom kabeln. Undra på att det blev kortslutning!

— Det ska inte hända igen! sade förmannen och slängde bort hållplåtstolpen.

— Synnerligen tillfredsställande, mumlade Josef medan arbetet avslutades. Herr Oliver kommer att bli belåten!

Och det behövdes för just då var Bumble synnerligen missbelåten.

— Det är typiskt! skrek han medan ovädret drog allt närmare. Aldrig får man ha något roligt! En gentleman kan inte ens koppla av vid stranden till sin ägandes sjö!

— Tvärtom, sade herr Dörrknackare. Är bara alla papper i ordning så tillåter stat och kommun all rättmätig avkoppling.

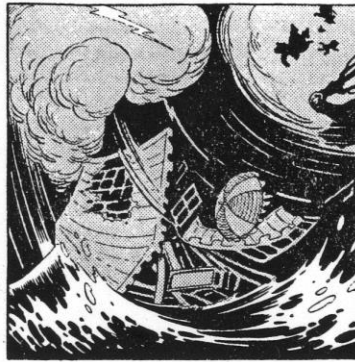

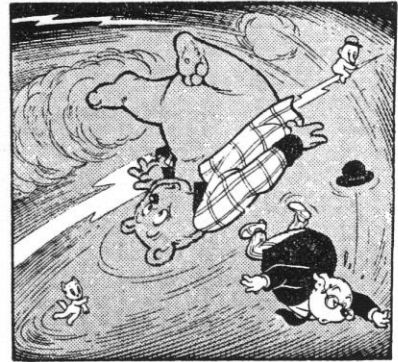
Nu var det nermörkt, för stormmolnen fyllde hela himlen och den tjutande vinden dränkte valsmusiken ur trädgårdslunden. Bumble kokade av ilska.

— Ni och era licenser och papper! skrek han till tjänsteman Dörrknackare. Försvinn härifrån med alla era lagar och förordningar!

— Mina herrar! tjöt guiden nervöst.

Men det var för sent. En enorm stormstöt ryckte upp hela trädgården med löst och fast och kastade alltsammans högt i skyn. Men hur allvarlig situationen än blivit kunde den lätt ha förvärrats än mer, för en gentlemans raseri är stundom utan gräns, och Bumble var på vippen att önska sig ännu värre saker. Men lyckligtvis ingrep Tom Puss i tid.

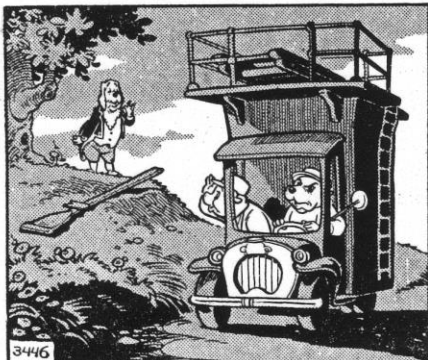

— Jag önskar att Haallt inte finns! skrek han.

Då korsades himlavalvet av en jätteblixt som tog med sig guiden Till.

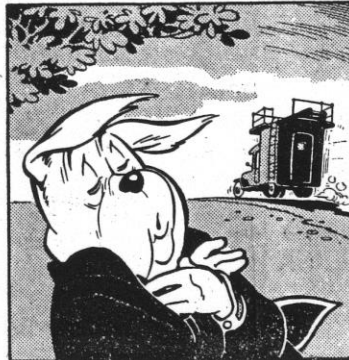
— Trams och besvär, ropade han sorgset. Så går det när...

Men resten av hans ord drunknade i en enorm åskskräll.

Arbetsstyrkan från kraftbolaget fyllde igen hålet, klev in i sin bil och körde därifrån.

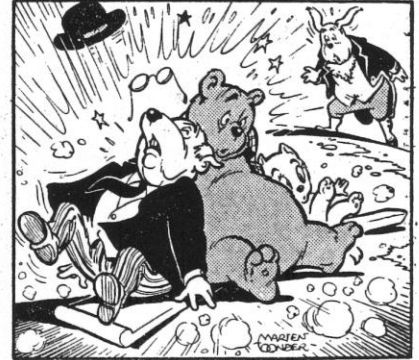
— Detta torde kunna betecknas som en lärdom för oss alla att dra nytta av, tänkte den trogne betjänten Josef som dröjde sig kvar vid den fallna hållplatsstolpen. Gräv icke ovarsamt ett hål i din trädgård, ty du kan stöta på en

elektrisk kabel! Och vem får lida för det? Givetvis din tjänare, om jag får vara så förmäten...

En kylig morgonvind fick honom att huttra.

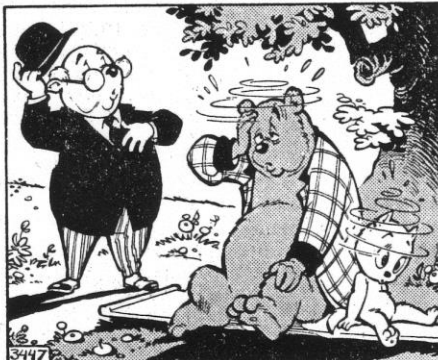
— Jag måste ta itu med dagens arbete, tänkte han. Herr Oliver har vanan att understundom återvända oanmäld, och då måste allt i hans hem

vara i ordning.

Men i nästa ögonblick ökade vinden till stormstyrka. Någonting kom flaxande genom luften och landade med ett brak på hållplatsskylten. Josef hämtade sig dock snabbt från chocken.

— Eh... god morgon, herr Oliver, sade han. Litet blåsigt i dag om ni ursäktar.

Tjänsteman Dörrknackare hämtade sig snabbast efter trions ovarsamma återresa till den vanliga världen.

— Jag ämnar icke lägga detta fall till handlingarna utan vidare, upplyste han i kort ton. Viss fortsatt utredning är av nöden. God morgon, mina herrar!

Betjänten Josef hjälpte sin omtöck-

nade husbonde på fötter och föreslog en stadig frukost som lämplig medicin. Bumble hittade inga invändningar.

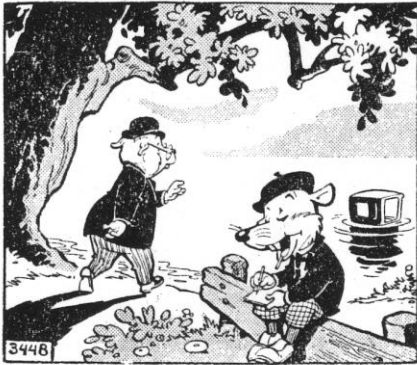
— Vilket slut på semestern, muttrade han. Nåja, jag kan alltid återvända till Haallt! Jag vet ju när bussarna går.

— Busstrafiken är inställd, upplyste Tom Puss. Och det gäller hela Haallt också, gissar jag.

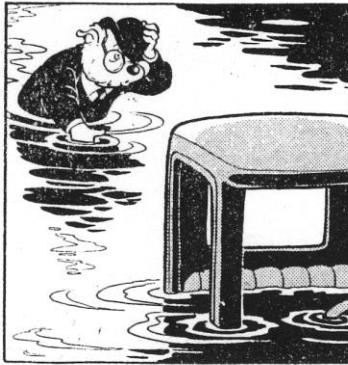

Bumble gitte inte svara men när den ångande frukostgröten kom på bordet tinade han upp.

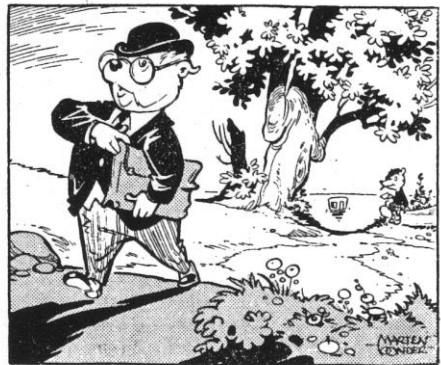
— Du kanske har rätt, unge man, sade han med en suck. Men jag har varit där, och mina vackra minnen kan ingen ta ifrån mig. Därför finns Haallt för mig även om det inte finns för andra, om du förstår hur jag menar.

Här skulle egentligen vår berättelse om det sällsamma landet Haallt vara slut. Men herr Dörrknackare erinrade sig att han lämnat sin bil vid gränsflodens strand och skyndade sig plikttroget att hämta den. Men till hans häpnad hade floden nu förvandlats till öken beträffar så var den en synnerligen illa organiserad plats. En rövarku-

la, rentu! Skönt att den är borta.
 — Undrar vad han menar? mumlade reportern och såg långt efter honom. Kanske översvämningen var en katastrof i alla fall?
 Herr Dörrknackare lät sig dock inte imponeras. Med ett stadigt grepp om hatten vadade han ut i vattnet och hämtade sin portfölj.

— Ingen förlust, upplyste han kyligt när han kommit i land igen. Mina papper är bärgade och vad den där en vidsträckt sjö. På stranden satt journalisten Argus och gjorde anteckningar.
 — Busväder i natt, upplyste han. Floden svämmade över och slätten på andra sidan blev en sjö. Så kan det gå!